

GHEORGHITĂ ȚARĂLUNGĂ

IZBÂNZI ȘI ÎNFRÂNGERI

-Comentarii și selecție de versuri -

DESTĂINUIRI

Nu îmi propun să prezint celor ce-și vor îngădui să nu-și valorifice prea scump timpul lor, citindu-mi versurile, o expunere amplă, exegetă despre semnificația ideilor care au fost îndemnate de muze să cristalizeze în poezii.

Așa cum îndepărtata, dar fabuloasa adolescență le-a consemnat sau cum tinerețea supărată pe maturitate că prea era grăbită să apară, ca să nu mai vorbesc chiar despre anii târzii ai vieții, s-au entuziasmat cu toate să încrusteze gânduri despre fapte meritorii ori, din contră, despre insuccese sau împilările urâte aduse existenței.

Adevărata intenție este aceea de a evidenția zbaterea permanentă care m-a animat să înscriu sentimentele ce m-au năpădit de-a lungul vieții. Modul în care am reacționat, am sperat și am fost ori nu copleșit de asprimea realității.

Clipele vieții s-au succedat când împăcate cu înțelegerea mea, când certate cu destinul neprietenos ori răzvrătite de nedreptate. Tocmai de aceea, versurile au fost uneori împresurate de încredere și de bucurii, iar alteori, ba chiar prea des, au fost întunecate de tristețe, de abuzuri și de revoltă. Din miezul faptelor trăite, văzute și simțite am cules zâmbete pentru rimele folosite ori am perceput izuri respingătoare de ură, de injustiție și de asupriri, dându-le pedepse pe care le-am socotit ca răsplată.

Pentru ca vibrația versurilor mele să poată ajunge până în sufletul cititorilor, m-am folosit de putere de seducție a adevărului, de vraja cuvintelor credincioase prieteniei și de lumina credinței în izbăvirea binelui. Am avut întotdeauna ca învățători părinții care m-au crescut în dreaptă cuviință, dascălii care m-au învățat să deslușesc buchile omeniei, și o aspră experiență de viață care m-a sfătuit, m-a încurajat ori m-a dojenit cu asprime de câte ori mă abăteam de la sensul corect de mers al vieții.

Tot ce mi-a fost dat să simt, să observ, să judec m-a atras în iureșul evenimentelor, nu am stat deoparte, le-am trăit cu încântare ori le-am suportat îndurerarea. Toate acestea m-au făcut să mă caut pe mine însumi, să știu unde mă aflu, ce poziție adopt, cum să folosesc cuvântul, ca mângâiere ori ca săgeată de atac. Am considerat că am datoria, ca om liber al țării mele, să nu fiu indiferent, obtuz în gândire și absent în conștiința vremurilor.

Versurile le-am vrut a fi mărturii despre un secol pârjolit de nedreptate și despre starea de degradare care cutremură țara, ca și despre dezmațul unor apatrizi asupra avuției naționale. Sumedenile de fapte reprobabile m-au întristat și revoltat fără să fi putut însă a stăvili desfășurarea lor, ceea ce mi-a adâncit suferințele în care mă prăbușeam. Am supraviețuit unui veac înjositor, absurd și criminal și încă mă zbat în agonia unui prezent care s-a vrut, cândva, un viitor al marilor speranțe de libertate și de înălțare.

În versurile mele n-am știut a orândui sclipiri de geniu pentru a pătrunde în emfaza de orgoliu, dar am picurat lacrimi de durere pentru a alina suferințe, pentru a se cunoaște, pentru a se afla împotriviri și pentru a nu se uita! Stihurile poate că n-au îndemnat la iertare, căci atâta divinitate nu mi-a mai rămas în suflet încă din copilăria amenințată, dar nici nu am îndemnat la răzbunare, așa cum ne-a rugat o distinsă zidire umană, Mircea Vulcănescu. Orice poezie se poate înscrie ca o clipă din biografia mea. N-am vrut să se piardă în neant trăirile unei ființe conștientă de rosturile existenței în această mirifică lume, oamenii fiind, într-un anumit fel, magii-gorniștii unei Conștiințe Supreme.

Prin ceea ce am spus, n-am vrut să dispar în necunoscut. Umilelor versuri le-am încredințat misiunea de a mă reprezenta în viitor, de a dovedi că am trecut prin această uimitoare existență, chiar fără să fi fost un port-drapel al Omenirii, dar un înfocat îndrăgostit de lume și de dumnezeiasca viață!

Cei ce au scris și cei ce vor mai scrie despre fapte asemănătoare cu acelea ce au fost insuflate în cărțile pe care le-am scris, le aduc un sublim omagiu, căci este, fără îndoială, o susținere a ceea ce eu m-am străduit să expun. Și cu cât au făcut-o ori o vor face mai bine decât cugetul meu a îndrăznit, a știut și a putut să o facă, eu voi fi mai fericit, căci am întrevăzut aceleași scânteieri de adevăr, de dreptate și de libertate.

Preocuparea de a transmite semenilor mei simțămintele pe care le-am avut față de cerințele, de ofertele ori amăgirile și înșelările vieții nu este deloc nouă, iar expunerea de data aceasta a unor versuri urmărește să aducă alte și alte aspecte ale tulburătoarelor clipe ale existenței. Nu prea de mult timp, nominalizam în lucrarea ***Confesiuni în cristale de cuget***, manuscris, câteva sute de reflecții, unele idei despre *Drumul parcurs spre mine însumi*, precum și unele concluzii înscrise sub titlul *La capăt de drum aflat-am cine sunt?*, meditații prin care nu am vrut decât să mă arăt pe mine însumi, așa cum sunt. Chiar scriam că **Suntem ceea ce înfăptuim!**

Și în prezentele gânduri se află o lume neliniștitoare de idei, de trăiri incandescente ale fiecărui fapt de viață. Poate că ar fi fost mai nimerit să fi unit aceste două moduri de expunere a propriei mele existențe, dar îmi pare deja că ar fi o intenție ce ar depăși posibilitățile de timp și de efort...Am însă dorința de a prezenta totuși din lucrarea menționată cele două capitole, fără a mă opri la nicio reflecție, aforismele rămânând să vadă, poate, lumina zilelor cu altă ocazie...Iată, mai întâi, începutul lucrării *Confesiuni în cristale de cuget*, urmând ca după prezentarea versurilor alese să-și găsească locul și partea finală a Confesiunilor, ca un fel de concluzii la neliniștitoarele mele căutări.

I- Drumul spre mine însumi

Motto:

Per aspera ad astra - Seneca

„Are oare vreo importanță să mă întreb cine sunt, ce reprezint în această fulgerătoare viață ce mi-a fost dată? Nu vreau să știu dacă mă individualizez cu ceva, cu fapte și cu idei, cu simțăminte și virtuți față de ceilalți opt miliarde de oameni ai Terrei.

Scopul care mă anină nu este acela de a-mi evalua acțiunile și comportamentul ori acela de a măsura și stabili granițe de valoare. Ar însemna să las a emigra în libertate un viciu, o emfază și un egoism pe care le am înlănțuite în ființa mea ca nedemne de slobozenie.

Nu caut să-mi identific printre aspirațiile oamenilor un loc al meu, o tribună de unde să-mi premăresc dorințele ori să-mi expun un blazon. Pentru că mă simt o ființă înzestrată cu o conștiință, m-am întrebat mereu ce sens are trecerea mea prin această lume, ce rosturi am de înfăptuit, la tronul cărei meniri trebuie să dau socoteală.

Întotdeauna întrebările m-au neliniștit, răspunsurile m-au îndârjit! Aceasta mi-a fost esența vieții! În clipele de liniște ori în momente de restriști sau de grele încercări gândurile m-au îndemnat să meditez, să judec, să decid! Rațiunea aflată sub hainele conștiinței nu mi-a lăsat indiferența ori nepăsarea să domine peste întâmplări, fapte, atitudini. Față de orice fel de manifestare a realității am avut de stabilit reacția mea cea mai nimerită; la puzderia de cazuri concrete am potrivit răspunsuri adevărate, fără să mă ascund sub nisipul nepăsării. Am conștientizat întotdeauna că am de înfruntat greutatea de tot felul și că desăvârșirea cere un adevărat supliciu. Da, cum spune filosoful roman, altfel nu se poate ajunge către stele.

Așa se face că printre cele 12.221 de cugetări și aforisme înscrise în cărțile *Cristale de cuget*, vol I, Brăila Editura Danubius, 2011, și în vol II, manuscris, cât și în *Între haos și înțelepciune*, Brăila, Editura Edmunt 2006, ce vor fi însemnate cu *, se află peste trei sute de reflecții prin care îmi exprim propriile mele idei și trăiri, fără să fac generalizări, așa cum este cazul la toate celelalte cugetări. Spun direct ceea ce cred și simt! Mă arăt cum sunt, spre a fi judecat!

Toată activitatea mea creativă vrea să răspundă, de fapt, la tulburătoarea întrebare: Eu cine sunt? Cum Dumnezeu a spus despre Sine: *Sunt ceea ce sunt!*, tot așa noi, oamenii, din Sine căpătând Suflare, suntem ceea ce înfăptuim! În acest sens mi-am expus limpede, cu sinceritate și cu pioșenie față de adevăr propriile simțăminte despre faptele și ideile care mi-au creat bucurii și entuziasm ori adânci neliniști și cutremurătoare întrebări. Cu toate acestea, nu mă consider că, de cele mai multe ori, nu fac și eu parte dintre aceia la care referirile au un caracter general, evitând să-mi asum explicit trăirile și reacțiile care nu sunt absente celor mai mulți dintre oameni.

Reflecțiile pe care le-am selectat și care se referă la persoana mea au o evidentă ținută de sinceritate, chiar și atunci când ceea ce exprimă nu mă avantajează. Știu că multă lume vede în sinceritate o proprie învinuire și uneori o pedeapsă pe care ți-o atribui, dar aleg această cale, fiindu-mi credință de suflet.

Dacă nu aș proceda în acest mod, nu aș reuși niciodată să întrevăd felul în care mă comport, în care mă exprim, în care gândesc, cum sunt în intimitatea mea. Câtă forță și câtă strălucire de rațiune au cuvintele lui Socrate: *Cunoaște-te pe tine însuși!* Este un îndemn, un sfat, un ordin! Dacă n-o faci te vor cuprinde neîndurătoarea neștiință, umila ignoranță, trista uitare. Te condamni singur la îmbrățișarea primelor simptome asemănătoare suferinței Alzheimer.

Pentru a mă cunoaște, m-am întrebat, am fost neliniștit, am trudit să știu de unde vin, încotro mă duc, ce menire îmi este dată. Răspunsurile se află, în bună parte, în modul în care am conceput aforismele pe care le voi exemplifica în selecția ce urmează.

Varietatea temelor și modul în care am îndrăznit să mă prezint nu îmi îngăduie să trag concluzii lesne de arătat. Oricum aş vrea să o fac, gândul mă poartă la fiecare cugetare, sugerându-mi că în această dificilă introducere ar trebui să nominalizez mai toată alegerea pe care am făcut-o.

Să-mi îndemn curajul să spicuiască unele reflecții nu-mi este la îndemână, căci aş risca să le nedreptătesc pe celelalte, condamnându-le eu însumi la inexistență în această cârtică pe care o închin celor însetați de cunoaștere, de adevăr și de poezie.

Cuprind cugetările și aforismele mele și un dram de sensibilitate poetică? Poate că da! Am scris cândva, cine mai știe unde și când, că și *Proza este o grea și nesfârșită poezie*. Acum, după ce am cochetat în câteva volume cu, am această credință, atrăgătoare și captivante versuri, înțeleg cu atât mai bine această afirmație, mai ales că proza aforismelor mele este dificilă, considerată de către unii *sapiențială*.

Scriind aforisme, mi-am descoperit vocația sublimă a vieții mele. Prin ele trăiesc clipe de legendă! În *Cristale de cuget*, vol.II, nepublicat, în postfața cărții chiar scriam: ***Cugetătoarele mi-au fost profunde rugăciuni; cele mai frumoase minuni ale vieții, adevărate revelații oferite unui muritor de către Divinitate; au fost un adevărat rai într-o lume de iad!***

O întrebare îmi este, parcă, pusă încă mai de la început: Ce fapte ori idei deosebite am putut spune despre mine în aceste aforisme încât ar putea interesa pe careva? Desigur că nu dezarmez la incertitudini, la alte opinii și nici chiar la acuzații puțin dispuse a crede în confesiunile mele, că ar fi sincere și iubitoare de adevăr. La asemenea replici nu aş putea răspunde decât cu invitația de a mă cunoaște, de a pătrunde în sufletul cărților mele și să observe cum creația mi-a fost o pasiune ardentă ce m-a călăuzit pe drumuri de neliniști, unde am întâlnit străjeri de viață iubitori de dreptate și de libertate.

Am căutat mereu să-mi purific existența, căci numai dezgolit de patimi mă simt împăcat cu îngerul meu. Fiecare gând căruia îi dau viață desprinde din ființa mea fragmente de existență. În acest fel, îmi eliberez sufletul de incertitudini, mă înalț spre idealuri. În tot ceea ce fac țin seama de faptul că atunci când mă judec trebuie să mă condamn, că doar om supus greșelilor sunt, iar atunci când mă iert am și îndemnul să mă detest.

Am învățat de la viață că pentru a avea succes trebuie să trudes, să iubesc și să contemplan faptele de seamă ale semenilor mei, iar mai presus de toate am bucuria de a alunga răul, fiind un mugur de demnitate – un chimpe înfipt durerilor umane.

Desigur că am clipe când mă lupt cu *E-ul* meu să-l stăpânesc, că uneori sunt amăgit de glorie și de iluzii, că sunt gata să mă contopesc în vâlvătaie de patimi, căci imperfecțiunea speciei umane nu mă ocolește întotdeauna. Da, adeseori mă lupt cu toate acestea și-mi pare că nu sunt răpus.

Tocmai de aceea, prin tot ceea ce am scris, îmi conturez destinul cu grave îndoieli, cu furtuni de neliniști și cu decenii de dureri. Poate că astfel se explică de ce de multe ori am scris cu trufia și emfaza de a incita viitorul, cu speranța că gândurile mele se vor perinda prin veacurile trecătoare. Vedeți, tupeul nu mi-a fost prieten și tocmai de aceea se furișază uneori printre fapte și idei.

Aș putea spune că sunt un om care a scris pentru a cuceri, pentru **a mă cuceri!** În această lume unii oameni caută pe sub pământ bulgăriide aur, iar eu culeg de prin restriști vorbe înțelepte, gânduri cuvioase, lacrimi de cuvinte...

Nădăjduiesc că dacă viața mea a lăsat umbre în urma ei, acestea vor putea fi luminate de ideile cărților pe care le-a putut licuri cugetul meu. Ar fi o dăruire divină!

Întrevăd, astfel, că existența mea a avut un sens, că nu mi-am irosit supremul dar primit din profunde taine – conștiința!

Am scris mai demult un catren care, parcă, prevedea că voi avea nevoie de el spre a vă putea invita să primiți darurile acestei cărți:

Luați, vă ofer un zâmbet

Năpădit de lumină;

Spre vis și viață-i dau umblet

Și-mpăcare divină!

Rogu-vă, pe toți iubitorii de oameni și de seninătate, pătrundeți în duhul cărților mele să mă cunoașteți, să aflați prin câte tărâmurii ale spiritului am trecut, cum m-au înspăimântat ori cum m-au făcut fericit, dar să nu uitați, ca la sfârșit, să mă judecați!,,

În cele ce urmează veți afla doar unele meditații despre faptele de gânduri și de viață, cărora le-am încununat supreme taine de simțire, spre a mă putea alătura trăirilor intense pe care le oferă realitatea lumii noastre necunoscute. De-a lungul multor ani am imprimat, în multe versuri publicate în câteva volume, sentimente de profundă iubire și de dorințe înălțătoare, dar și de nestăpânite imbolduri de repulsie și de revoltă, față de tot ceea ce întâlneam în viață și în efervescența lumii. În orice cuvânt mă căutam, mă întrebam și îmi răspundeam ori lăsam grija viitorului sau nădăjduiam ca Divinitatea să îmi afle rugăciunea ori pedeapsa.

De nimic nu m-am lepădat, orice gest, întâmplare ori freamăt de cuget uman mi-au servit ca lecții de existență, drum de observat, adevăr de cunoscut.

Eu pe ce drum mă aflu...

Eu pe ce drum mă aflu, Doamne, de n-am aflat liniștea încă,
Iar gândurile-mi sunt pribege, iar întristarea mi-e adâncă?
Vechi pasiuni mistuitoare mă poartă pe cărări răzlețe,
M-abat pe la izvoare-ascunse ce freamătă de tinerețe
Și-mi umplu sufletul de doruri și cugetul cu idealuri,
Rupându-mă de neputință și de canoane amorțite
Vopsite cu idei străine și de rutină priponite.
Dar n-am erupt în noutate, n-am fulgerat nicio uimire;
Filigranez patima rece până dau rimei izbăvire,
Ciopliind sublime înțelesuri, chiar dacă fapta e sprintară
Ori interesul nu o cere și-ar vrea, din contră, să dispară.
Îmi construiesc pe îndelete templu-nchinat desăvârșirii,
Sudând cristalul versurilor cu focul sacru al iubirii
Și-nalț tăcut, fără emfază, privirile către lumină,
Sperând în sorți mântuitoare că **Timpul meu are să vină!**
Știu că nu sunt în pas cu moda, la rime să renunț - corvoadă
Și să torc firul poeziei, învârtind stihuri la grămadă ;
Orice mi-ar spune bârfitorii, ei nu simt vraja căutării
Silabei care dă cezura ori pe aceea a-ncântării...
Ar fi rostirea lor mai amplă și mai profundă dăruirea
De-ar fixa-n strofe diamantul care sporește strălucirea;
Pe când așa, comoditatea, teribilismul, poate geniul
Îi fac de ne-nțeles pe unii, iar alții zgândără mileniul...
Nu fac impresie prea bună nici când îmi plâng propria-mi soartă
Și nu fac pace cu Puterea – așa ceva acum se poartă;
Iar critica prea vehementă a vremurilor comuniste
Cam sâcâie și deranjează, căci lumea uită...să existe!
Că-mi spun mereu nemulțumirea față de tagma profitoare,
De guvernanți, de hoți, de rele ori de prostii parlamentare,
E grav motiv și pier în umbră îndepărtat de orice lume,
Dispusă pentru-n pact cu-n diavol, decât cu-n om cu-așa renume...
Desigur, nu mai e cenzură, dar tot îți bagă pumu-n gură,
De te îngropi în manuscrise, fără să pupi tipăritură
Sau, de norocul îți surâde și ai găsit sponsorizare,
Iei cărțile la susoară și mergi ca să le vinzi la...mare.
Chiar dacă n-am un stil aparte, cu încântări ca serenada,
C-o partitură optimistă, să mulțumească toată strada,
Mă străduiesc să fiu eu însumi drept sentinelă la răscruce
De-nvățăture înșelătoare și de concepții zăbăuce.
Nu mă afund în compromisuri, nu pactizez cu ignoranța
Și fac din adevăr tribună, căci demnitatea-mi e balanța
Ce-mi ordonează chibzuința de a discerne înălțarea
Față de vicii și minciună, și tot ce spulberă candoarea.
M-aprinde orice nedreptate, mă arde fiecă-njosire,
Nemulțumirile mulțimii și sărăcia de iubire,
Încât mă-ndepărtez de muză și-o las cu-ndemnul ei poetic
Din diafanele imagini și-n labirintul greu deretic:

Nu uit că am parcurs cu teamă o dureroasă existență,
În care un regim despotic ne-a întristat cu violență,
Lipsindu-ne de bucurie, de pasiuni și fericire,
Trăind pierduți în falsitate și-n granițe fără ieșire.
Dar când a fost Revolta sfântă, eu au zburat spre necuprinderi
Și-am extrudat în libertate de sub teroare și aprinderi,
Aflându-mi propria chemare și gândul revărsat – cascadă,
Ca să inunde supărarea și doar un vis să se-ntrevadă...
Deși îmi dau toată silința, nu sunt prea sigur de izbândă
Că voi putea ca să înlătur din lume apriga osândă,
Ce-a dăinuit vreo cinci decenii, în care omul, ca ființă,
Era sotrit doar să îndure și să renunțe la credință;
Să nu gândească, nici să spere, să fie îmbibat în ură,
Având apucături servile, iar sentimentele o - zgură...
Pentru acești oameni mă aflu la intersecția menirii,
Lor am ceva să le comunic, ei nu-și știu calea regăsirii;
Pe ei îi uită cărturarii, pe ei poeții mângâierii
Nu-i cântă-n frazele sublime... Victime grave-ale Tăcerii
Nu au trezit cugetătorii, n-au revoltat minți inspirate,
Căci, prea plecate în simțire, n-au văzut crime, nici păcate...
Cum să îmi aflu-n viață locul? Neliniștii cum să-i pun capăt?
Să mă complac în nepăsare? Chiar dacă, uneori, mai șchioapăt,
Iar gândurile nu-s prea clare ori nu observ câte-o eroare,
Oameni invoc cu insistență, căci soarta lor amar mă doare.
Dar, cum o gașcă la putere spre adevăr nu vrea s-ajungă,
Dreptatea-ntârzie s-apară, până la ea e cale lungă...
Se-nfăptuiesc meschine rosturi, punând iubirea pe tarabă,
Se scot arginții din seifuri, onoarea devenind o roabă!...
Se cumpără cinstea și fala, se vinde, pe bani buni, minciuna,
Viciul prosperă-n libertate, sădind în tineri mărăgăna.
Obraznici indivizi te fură și, aroganți, se simt ca zmeii,
Te umilesc cu limuzine, căci au pe minte prinși...cerceii.
Lumea sărmană umblă tristă pe străzi, la cozi și prin biserici;
Profesori, ingineri, artiști, copii, bătrâni – cei periferici
Ce n-au tupeul, nici necinstea să mintă, să-nșel-o țară,
Ci doar să plângă, să cerșească, căci sărăcia îi doboară.
E glia un ținut al foamei prin care țipă răutatea,
Proliferează nepăsarea, indiferența, falsitatea,
Încât nu mă mai interesează disimulatele masacre
Asupra semenilor proprii și ale drepturilor sacre;
Trăim, parcă,-ntr-o eră surdă, dementă rece și stupidă
În care ne dezicem neamul, purtând o luptă fratricidă,
Nu mai simțim leacul sau mila, iar suferința ia proporții,
Având doar dreptul de-a ne teme c-o să primim viața în...porții.
Și, în această atmosferă, interesează azi cultura?
Cei primitivi știau prea bine: la urmă visul, întâi gura!
Sărmana plebe, ne-mpăcată, doar la mâncare se gândește,
La întreținerea imensă, la frigul ce-o încremenește...
În bunăstare și credință imensa lume oropsită
Și-ar regăsi demna menire, de care-a fost, voit, lipsită,

Ar cugeta la rostul vieții, fiindu-i cartea sfat și torță,
Încredere dându-i în luptă, din duhul ei luându-și forță...
Mi-ar fi poemele-absorbite în doru-nalt de regăsire
Îndemn și flacără nestinsă către o demnă devenire;
Pe când așa, în nebuloasa existență, simt că mă sugrum.
Încotro să-mi îndrept restriștea ? Căci spre-nsuflețire n-avem drum!
Învăță-mă, te rog, Părinte, și dă-mi din Tine-nțelepciune
Să știu că n-am trăit degeaba, că nu mă sting ca un tăciune
Și am putut să fiu soldatul acelor ce-au sfințit durerea,
Având în ei numai credința că vor cunoaște Învierea!...

În ungherul meu întunecos...

În ungherul meu întunecos civilizația-i absentă;
Viața e doar pe jumătate, iar sărăcia-i insistentă;
Avid, urâtul mă înghite cu largă gură de mizerii,
Singurătatea-și coace zgura și vin tristețile - puzderii.
Nu îndrăznesc să-mi înalț gândul spre o posibilă-nviere,
Tot mai adânc m-afund în lacrimi, căci sunt legat prin înfiere
De Soarta mea supusă-n vremuri prădalnice și compromise,
În care idealurile-mi erau mânjite și ucise.
Nu știu ce-i dincolo de zare și unde poate fi scăparea,
Ce sorți am oare de izbândă, căci nimeni nu-mi ia apărarea
Și-s singur în pustiul lumii, și tot mai mult nădejdea plânge,
Din ce în ce, îmi pierd puterea, iar teama inima mi-o frânge.
Pe lângă mine trec speranțe și tot ce este nouate,
Mă ocolește bunăstarea, iar neputința-i răutate;
Majore trebuinți sunt lipsă, de-mi îmbrâncesc visele-afară,
Și-n golul care mă absoarbe nimicnicia mă-nconjoară!
În timp ce-n iureș lumea zboară spre o chemare fabuloasă,
Eu mă chircesc în deznădejde legat de-o vreme nemiloasă
Și nu merg către clipe faste, ci spre *Comuna primitivă*;
Busola faptelor se stinge – viața îmi este în derivă!
Orice nevoie mă încruntă, iar ridurile-mi sunt insignă,
Căci bătrânețea progresează ca o formație malignă;
Singurătatea, goliciunea și sărăcia de speranțe
Sunt germenii care m-afectează și separat, și-nalianțe...
Să mă predau fără de luptă? Să-mi leg de gât eu însumi ștreangul?
Dar nu fac jocul nebuniei, căci demnitatea-mi este rangul;
Ar conveni nu doar Puterii și vremurilor chinuite,
Ci și hidoasa degradare s-ar bucura pe...nesimțite
Și-ar chefuli, pe seama vieții, cu toate relele hapsâne,
Căci atmosfera e poprice pentru destrăbălări păgâne;
N-ar mai conta deosebirea de idealului, de credință –
Singura lege, pe măsură, chinul le e – nesocotință!
Toate fac parte dintr-o lume în care cinstea era ura
Și orice faptă sau ființă primeau în forță lovitura,
Ca nu cumva să fii puternic, independent și cu virtute;
Era proscris: totul e turmă – ca să dispari pe neștiute!

Sunt sigure și-acum pe ele aceste plăgi ale demenței,
Ce-s infiltrate-n traiul nostru ca o năpast-a existenței;
Așa a fost, așa să fie: să nu apară vreo schimbare –
Ba, dimpotrivă, pe tăcute, încet – încet, către Uitare!
Nu ocolește niciun suflet cu omenia nepătată,
Dă buzna-n cugete curate c-o lăcomie nemascată
Și tot ce-i fără apărare ori mai timid, sărman, cucernic
E devorat cu pasiunea unui adevărat nemernic.
Cu cât ești bun și de valoare, cu-atât ești mai aleasă pradă;
Te mint, te stoarce de putere fără să lase vreo dovadă,
Ca ucigașul fără milă ce-ascunde fapta criminală,
Dar tot el victimă se crede la orice vagă bănuială.
Lipsindu-mi suflul răzvrătirii, mă-mpotrivesc doar prin cuvinte
Și, chiar dacă nu chem vreo muză, în mine port îndemnuri sfinte,
Create prin frăția jertfei de-a mă desprinde din strânsoare,
Din înjosiri și persecuții, căci mi-e credința salvatoare.
Nu mă târăsc la uși meschine, nu-ngenunchez la false glorii
Și nu aștept nicio pomană de la Destine provizorii,
Ce-au abuzat de crezul lumii, nesocotindu-i orice vrere,
Spea a putea, prin înșelare, să se mențină la putere.
Mi-au mai răma însă speranțe, nu mi-a secat deplin izvorul
Înălțătoarelor prefaceri ce le inspiră Creatorul
Acestei lumi, a tuturor, ce nu ne-a îngăduit gândirea
Și nu ne-a îngustat privirea, ci ne-a deschis nemărginirea.
Veniți acum voi, cu pretenții, să reclădiți alcătuirea
Și în cenuși să îngropați viața, ca-așa vă cere pervertirea?
Ajunge cât v-ați făcut veacul, destul cât ați distrus o țară!
Chiar din adâncul suferinței eu mă voi naște-a doua oară;
Voi implora Divina Taină să-ndemne oamenii la fapte
Nimicitoare și aprinse contra durerilor răskoapte
De ne-npliniri, de împilare, de neputințe și de crime,
Iar ofertanții de suspine din viața noastră să-i suprime!
N-am niciun fel de-ngăduință pentru lichele trădătoare,
Ce nu slujesc binele obștei și-al vieții noastre trecătoare;
Ci noi suntem numai pretextul îndrituit să-i protejeze
Spre jafuri și abuzuri oarbe? Spre prădăciuni să-i erijeze?
Înlături de la cârma țării slugarnice rosturi haine,
Ce otrăviți nu doar speranțe, ci patria ce ne-apartine!
Impuneți crezuri dușmănoase, înnegurându-ne iubirea,
Că smulgeți inima din mine când viața-și pierde strălucirea!
Voi moșteniți în mintea voastră doctrine false, inumane,
Ce desconsideră ființa și-o umilește cu prigoane
Și nu-i respectă demnitatea, tratând-o ca pe o unealtă –
Un obiect ce vrea mâncare, fără origine înaltă...
Voi apălați la înșelare, la întres și la refuzuri,
N-aveți onoare și nici cinste, nu suferiți de oprimare,
Prin orice mijloc opriți drumul, celui ce altă vrere are.
Ca să ajungeți la timonă v-ați folosit de glonț și bătă,
Și-ați inventat chiar teroriștii – faptă cumplită și urâtă,
Căci nu aveți măsura vieții, a libertății și-a-nălțării –

Toate n-au preț în fața voastră, căci nu știți lacrimile țării.
Acestui orizont de sânge voi sunteți Cerul și Pământul;
Aveți puteri, averi, instanțe, dar nu aveți discernământul
Să înțelegeți suferința, să vă cunoașteți cumpătarrea
Și ce e sfânt, și ce e bine, și ce-i etern, ce-i îndurarea.
Vă veți primi pedeapsa dreaptă, nu ca ajungeri de blesteme,
Nu ca sentință a Revoltei – la toate-a dat Dumnezeu vreme;
Dar când în voi nemernicia n-o mai lăsa nicio lumină
De-nțelepciune și iubire pentru creația divină,
Pe drumul greu al vieții simple, cu visele încătușate,
Se va ivi un aprig jude și peste voi se va abate
Cu toate zbaterile noastre și cu tot focul din durere,
Căci orice crimă săvârșită numai pe limba ei ea piere!
Predeal, oct. 2002

E coala albă neatinsă...

E coala albă neatinsă, căci n-am găsit nicio idee,
Nu am sedus nicio poveste, iar muza pare-a fi-n turnee...
Și m-a lăsat, ca niciodată, să-mi caut singur subiecte
Pe care să le-aștern în versuri sculptate fin, fără defecte...
Dar nu mai am curajul aprig să apelez iar la memorii
Și să enumăr fapte crunte citite, parcă, prin istorii;
Nu-mi mai dă nimenea crezare și indispune lumea nouă
Creată din altă plămadă, pretinsă ca geană de rouă...
Și, cum nu întrevăd soluții, atunci am să mă culc devreme,
Voi dormi somn adânc de pace și niciun crez n-o să mă cheme...
A doua zi voi avea parte de gânduri pline de lumină
Și-oi privi viața cum îmi place, fără să îi găsesc vreo vină.
Îmi voi sorbi cafeaua tare pe o terasă, la-nălțime
Și, meditând la nemurire, mă voi desprinde de mulțime
Triumfător și plin de visuri, menite să le las de-a pururi
Ca semn distinc al vieții mele – perfecțiuni fără cusururi...
Distinsă lume-o să m-aclame și lauri voi avea pe frunte;
Doar zâmbet va emite fața, nu va mai fi nimic s-o-ncrunte;
În poezii încântătoare, sonete și poeme clare
Voi cânta doruri de saloane, simțind că e o sărbătoare
Ce ne-nsoțește existența în cele mai simple detalii,
Cum e lumina de afară când o privim după vitralii
Și, de atât sublim și farmec ce-mbracă lumea-n a lor mreață,
Mă voi retrage-n sfere-nalte să cuget despre-a sorții vrajă...
- Trezește-te sărmăne cuget! Ce demon îți colindă-n minte?
Cum de nu ai același suflet și neliniștea dinainte?
Ce înșelări, ce grea minciună la harul tău vor să aspire?
Iluzia ce te alintă e o perversă otrăvire!
- Cine ești tu, ce ai cu mine? Eu nu ți-am implorat părerea,
Nu te privește ce îmi place, cui îmi dau gândul și puterea;
Pieri, fugi, disperi, te du aiurea! Nu te-am chemat să-mi fii potrivnic,
Căci am virtutea biruinței, nu vreau să fiu precum un schivnic.
- O, nestatornică voință! Tu, care-ai cunoscut săracul,

Te-ai contopit cu suferința și ți-ai făcut dușma chiar veacul,
Cu necrezută ușurință îți faci menirea de ocară,
Trădându-ți propriile visuri – patima de odinioară!
Îți cauți azi o altă soartă, dând mâna c-o vicleană stare,
Nesocotindu-ți existența, pentru un blid cu demânare?
Cum, pentru oameni, niciodată nu ți-ai precupețit aleantul,
Atunci, pentru dreptatea sfântă, poți tu fi Iscarioteanul?
- Ajunge! Stai! Pari alter ego! Ori ești chiar tu, iubită muză?!
N-am suportat singurătatea...mi-a fost ambiția confuză
Și, rătăcit de mine însumi, o clipă m-am trezit un altul...
Dar am greșit, îți cer iertare; m-o pedepsi, îl rog, Înaltul!
Ne-am unit spiritele noastre din tinerețea ne-mpăcată
Cu chinurile neputinței și nu ne-am despărțit vreodată;
Mereu m-ai îndemnat la fapte, tot timpul te-am simțit aproape,
Pe ai tăi umeri mi-am pus fruntea și lacrimi tu mi-ai sters sub pleoape.
Mi-i fost iubită și virtute, mai credincioasă ca o rudă,
Cu tine-am răzbătut prin viață și am trecut de orice trudă,
Fiind, adeseori, doar singuri, dar nu ne-a-nfricoșat pustiul,
Căci ești din mine partea bună – ești trăinicie și ești viu!
Dar, în această armonie, deodată n-a mai fost niu mica;
S-a prăbușit pe mine cerul, m-au prins tristețea, greul, frica...
Nu pot trăi fără iubire – să-mi bată inima puternic;
Ea doar mă face bun la suflet și în dureri atotputernic.
Închipuiri bolnăvicioase, străine de realitate,
M-au copleșit – le simt veninul - și îți implor imunitate;
Îți jur credință, muză dragă, n-am să mă mai dezic de tine,
Iar de-ai mai vrea să pleci prin lume, să știi: cu forța te-oi reține...
Fii una cu propria-mi viață, nedespărțită de simțire
Și împreună, prometeici, s-aprindem doruri și iubire,
Redând iar oamenilor crezuri în propria lor înălțare
Și-n visele de-a se desprinde dintr-a pământului strânsoare:
Să nu adorm în mulțumire, chiar de mi-e fapta însemnată,
Și să veghez mereu cu grijă să fie viața apărută,
Să nu mai fim supuși ai sorții ori ai despotice voințe,
Ce n-au regretul nedreptății, nici al trufiei, nici căințe.
Doar împreună vom învinge și de-am trăi clipe mai rele,
Căci sentimentele unite ne-ar face să iuităm de ele;
Ne vom simți mult mai puternici, chiar de va fi Timpu-mpotrivă;
Vom fi bătrâni doar în durere, dar pururea în ofensivă!

Predeal, nov. 2002

Amăgire

Departe-n noaptea clară tristețea m-a tot dus,
Gândind la rostul vieții și-eternul ei apus,
La oarba noastră luptă, la patimi, la averi,
La jalnica-nșelare ce schimbă ce-a fost ieri.
Și toate pe când mâine pierim în Infinit,
Când nu simțim, pe lume, ce rost ne-a mărginit
În fulgerarea vremii, în viața de-o părere,
Când suntem doar un vis și-o taină de durere.

Ne cuprinde împăcarea unei veșnice uitări
Și-mbătați de o idee, amăgiți de înșelări,
Nu simțim amarul clipei, căci sperăm în viitor,
Deși tot ce-avem `nainte e nimic, e trecător...
Astfel, viața noastră zboară ca și pulberea-n furtună,
Nimeni n-are să te-audă, nimeni n-are ce să spună,
Căci în sâmburul de viață și în calea ce-o urmă
Ne precede o voință, dar pe care o uităm.
Și în haosul trăirii, în al lumii labirint,
Rătăcind pe căi deșarte, visul nostru e succint;
Suntem mari în haine strâmte și la cafenea eroi,
Plini de noi pe dinafară când în suflet suntem goi.
Ce-i în viață rău sau bine, fiecare ia-nțele
Cum îl poartă interesul, nu contează ce-a ales;
La un loc bine cu răul, din același vad adap',
Prefăcuți, mai în orgoliu de-n ei înșiși nu încap...

Sonete din volumul ***Sonete din Neunde***

Pe drumul aspru-al vieții...

Pe drumul aspru-al vieții îmi pietruiesc un nume;
Mă folosesc de rime, de vers și de sonete,
Pun fundament de gânduri din vis și epite
Și-nlătur umplutura din silnicele hume.
Din clipe de simțire și a iubirii sete
Însemne las de doruri și sens de mers spre lume;
La-nalta ei putere, când dor mi-e să mă-ndrume,
Îmi ard patima-n mine și-n aprige versete;
Mă-ndrept spre-o rază pură: Să mergem împreună!
Vă spune vouă, oameni, poetul Țărălungă;
Acolo e speranță și nu este minciună!
Porniți cu mine-odată, căci este cale lungă;
Din depărtări uitate visarea se adună,
Ne naștem înc-o dată în liniște prelungă...

Știam demult c-am să mă lupt...

Știam demult c-am să mă lupt cu Veacul, Timpul și Durerea,
Îmi scriam versurile – stol, ca să rup nimb din nemurire
Și din Cuvânt construiam scut, și năzuiam în Izbăvire,
Căci înfruntam Nemernicii, luând din Dragoste putere.
Și chiar dacă-s înfrânt acum, nu mă sufoc în umilire,
Sunt mândru c-am avut un scop și nu m-a risipit Tăcerea,
Trufia le-am înjunghiat, ne-nfricoșându-mă căderea,
Ci spre-nălțimi m-am ridicat unde îmi aflu împlinirea.
Nu m-am aflat la voia lor, deși mi-au sângerat ființa
Și-au picurat în sufletu-mi o nesfârșire de veninuri,
Căci le-am simțiri ce jale-aduc oriuned` le-mpinge necredința

Și mi-au aprins în inimă iubire `naltă de seninuri,
Mi-au hrănit cugetul cu zbor și l-am sculptat în conștiință,
Mă simt deplin biruitor, imun la nesfârșite chinuri.

Cum în această lume...

Cum în această lume oarbă eu sunt venit de nicăieri,
După trecuta trud-a firii , n-am cum să știu unde-o s-ajung;
Ar fi o gravă înșelare să cred că teama o străpung;
Provin din pură întâmplare, fără un țel, fără puteri.
Oricât m-aș scotoci-n neștire, pe drumul traiului prelung
N-adaug nicio înzestrare, voi și mâine ca și ieri.
Și, astfel, clipa trece-n goană spre disperare și tăceri;
Ce rost avem pe-această sferă putere nu am să disjung.
M-am mărginit în spuza vieții cu idealuri omenești,
Dar mai sărac mă simt acuma, decât de nu le-aș fi avut;
Niciunele n-au dat în pârgă, de pier în gânduri nefirești.
Mă voi retrage în Neunde, deacol' de unde-am apărut,
Al nimănui și niciodată dispar din patime lumești
Și, netrecând din humă-n spirit, voi fi un haos absolut.

Pe vreme când în noapte...

Pe vremea când în noapte mă cufundam în rime,
Dezlănțuiam în cuget năpraznică furtună,
Luptând cu nedreptatea dospită în minciună
Și-n dogme care-n taină voiau să mă supprime;
Mă-nsângerau cu vorbe topite-n mătrăgună,
Mă-nfometau în suflet și-n dor de înălțime,
Doar voi rămâne-o umbră în searbădă mulțime,
Ca orice vis spre lume din mine să apună.
Ce clipe de-nălțare, ce ani de năzuință!
Chiar dacă-n miers ce clipe mi-a-ncărunțit făptura,
La crâncena-ncercare bogat sunt în fință,
Căci mi-am păstrat crdînța și-i sorb mereu căldura,
Iar libertatea-n gânduri o am cu prisosință
Și aprigelor vremuri le-am ars putrezitura.

Din nou o noapte albă...

Din nou o noapte albă mi-a-ncărunțit gândirea,
Căci griji fără de număr și uneltiri dușmane
Vin în tăcerea clipei, izbindu-mă avane
Și-mi tulbură visarea și toată-nchipuirea;
De mă întorc prin vremuri, în tinereți sărmene,
Când prigoniri străine îmi hotărau pieirea,
Mă fereceau în dogme și-mi otrăveau simțirea

Și n-aveam îndurare în larma de canoane.
După amar de vreme, când nimeni *n-are vină*,
Căci vinovați suntem tot noi, *cu toții*,
Nu pot să-mi uit durerea, iar inima suspină.
Și astăzi criminalii, vechii călăi și hoții,
(Cu altă-nfățișare; năravul- de jivină!)
Din nou sunt la putere și-o fac pe patrioții...

Nu m-am desprins de secol...

Nu m-am desprins de secol în propria mea undă;
Deși i-am fost potrivnic, nu-mi poartă nicio ură,
Căci mi-a pătruns în suflet, a mângălit făptură,
Gândirea ferecându-mi în noaptea lui profundă.
Chiar de-am captat lumină și-absorb din zări căldură,
Proscris voi fi de-a pururi să pier ca o secundă
În sfera lui de haos cu vrere muribundă;
Așa mi-a fost ursita: să-i fiu progenitură!
Îi port micime-n cuget și viu-n comportare
Și nu zvâcnesc spre ceruri; dospesc în amăgire,
În mofturi și pretenții, și-n fadă cugetare.
Ce ghinion pe mine, ce grea nefericire
Ca să trăiesc pe lume în secole barbare
Când frumusețea vieții e doar o nălucire!

Nu-i nimeni să mă știe...

Nu-i nimeni să mă știe cum suflet pun în versuri
Când semăn vorbe grave ca-n lume să respire;
Cu greu mă-ndură muza, profund să mă inspire,
Să-mi duc dulce osândă prin oarbe universuri.
Printre dureri umane las gândul să se-nșire...
Mă lupt cu nedreptatea și fac, prin rugi, demersuri,
Ca lacrima divină să-ndrepte strâmbe mersuri,
Să fie-n case pâine și-n suflete iubire.
Din cât implor Mărirea, nimic nu-i pentru mine;
Mă-mbogățesc prin fapte, nu sărăcesc prin daruri,
Mă vindec prin durere și-s vajnic prin suspine.
Dar dacă-n van mi-e voia și doar absorb amaruri,
Mă duc din astă viață, căci nu mi se cuvine
Decât adânci regrete și arșiță de jaruri.

Tot nu-mi găsesc cărarea...

Tot nu-mi găsesc cărarea să-mi duc a mea osândă
Mereu m-afund prin grote ori stepe pârjolite
Și-am obosit de-o vreme, călcând peste ispite,

Căci nesfârșite rele ascunse stau la pândă...
Sădesc sărmame versuri cu rime ofilite,
Visuri cu doruri sterpe și inima plâpândă,
Idei cu gândul molcom și fără de izbândă,
Cu chipuri temătoare și aripi neivite...
Speranțele se curmă, desaga mea e goală,
În jur se lasă seara, n-am nicio vizuină,
Apune-ntreg Pământul, iar noaptea-i mondială...
Aud pustiu-n mine și mintea cum suspină;
Deasupra mea seninul s-a transformat în smoală...
În suflet doa credința mai are-n ea lumină!...

Pornit de unul singur...

Pornit de unul singur pe marea zbuciumată,
Spre un tărâm de basme cu viață nesfârșită,
M-au prins din urmă Furii cu inima coclită
Și-mi blestemă ursita, din cale să m-abată;
Atrag deasupra-mi neguri și teamă otrăvită,
Mă ard cu înșelare, voința să-mi răzbată,
Că marea mea iubire n-ar fi adevărată
Și caut o himeră de mintea mea cioplită.
Mereu, de-a lungul vieții, ademeniri viclene
Ori prigoniri haine mi-au apărut în cale
Să-mi părăsesc timona, atras ca de Sirene...
De suflet însă dorul îmi este prins în zale;
Sunt una cu talazul în luptă – ca-n arene:
De-o fi, care pe care, în chinuri abisale!

Prin multe cazne am trecut...

Prin multe cazne am trecut pân-am ajuns să îmi dau rodul;
Cu greu spre piscuri am urcat, căci printre stânci pândeau balauri;
Năpârcci de rele m-au mușcat venind, puhoi, de prin coclauri,
Dar calea nu mi-am abătut și mi-am urmat mereu izvodul.
Nu am învins ca Făt- Frumos, să merit frunzele de lauri;
Perseverent și credincios, dezleg și-acum de vrajă nodul
Ce leagă visuri de Pământ, spălându-le cu lacrimi glodul
Și le desferec de blestemul ce ține gândurile-n șleauri;
Adun din viață bucurii și le-ncrustez în rimă rară,
Iar întristările le-nchid sub lespede de cimitire,
Ca lumea să se bântuie de supușenie barbară
Și să-și închine visele spre libertate și iubire,
Ieșind din vremea ce le-a fost nesocotită și amară,
Spre a renaște în alt veac, în omenească zămislire.

A exista prin limbă

E exista prin limbă îmi este răsuflare
Și cer senin de stele, și plin ogor cu roade,
Prin ea m-afund în taine și nascocesc plămăde,
Iar gândul pur ia zborul spe-aleasă cugetare.
Un Univers mi-e vocea și-nsingurarea-mi scade
De-o cânt, de-o scriu, de-o laud și-o pun întruchipare
În idealuri `nalte și suflu-n ea fervoare,
Ca-ntr-un șuvoi, de-a pururi, să curgă în cascade.
Că am avut norocul acestui grai frenetic,
Nu știu cărui apostol să îi închin iubire,
Ce vis să-i spun drept rugă, ce luminiș poetic
Să îi aștern în cale cu dreaptă prețuire,
Căci rară măreție și înțeles fonetic
Unduie clar rostirea în nobilă trăire.

Așa a fost să fie...

Așa a fost să fie: să ard în orice clipă
Pentru alese doruri ori patimă fugară,
Adânc simțite-n cuget ca o făclie rară
Și să veghez ce rosturi pe lume se-nfiripă;
Să sorb în veci neliniști, iar visul să mă doară,
Să nu mă-mpac cu veacul , ce ura-n jur își țipă,
Să nu accept minciuna și s-o răpun în pripă,
Iar teama și necinstea să le ajut să moară.
Uitând de mine însumi, îmi caut altă soartă,
Simt fericirea lumii ca propria-mi menire
Și-l rog pe-Atotputernic de har să mă despartă,
Căci mă-nrolez în luptă și-adopt o altă fire,
Mă iau de gât cu răul și-l trec prin smoală fiartă...
Și-n toată-a mea putere voi năzui-n iubire.

Nu aparțin acestui secol...

Nu aparțin acestui secol, ci vin din vremea erei ruse,
Când comunismul era-n floare, iar libertatea pângărită.
N-aduc cu mine bucurie ori vreo speranță nerănită,
Căci toate idealurile mi-au fost lovite și răpuse.
Eu port pe frunte dureri grele și-n suflet am teamă mărită,
Ce nu mă lasă să-mi iau zborul spre lumi cu vise nesusduse
Și mă târăsc în neputință, și în vocații descompuse,
M-afund înăclăit în mofturi de umiliță răzvrătită.
Rămân pierdut printre nefapte și-mi caut urma prin nisipuri,
Nicio sclipire nu emană grăuntul meu de existență;
Indiferența se desfată cu-aceleași nedistins chipuri...
Oricât aș vrea să-mi smulg trecutul, ies prin Nimic în evidență,

Niciun stindard nu port în luptă, iar gândurile-s prototipuri;
Da, simt că Timpul meu se stinge – nu mai emit efervescență!

...Când îmi privesc singurătatea

Din suflet lacrimile cad când îmi privesc singurătatea;
Pe mineni nu mai întâlnesc, în mine vidul se propagă;
Chiar visele dispar stupid, nesocotind Eternitatea,
Nicio speranță nu invoc, e vagă viața mea. E vagă!
Doar amintirile răzbat din ascunzișuri fermecate,
Învie Timpul irosit, redând iluziei crezare
Și m-amăgesc cu împliniri, ce nici n-au fost ori sunt uitate,
Sărac mă simt și-al nimănui, Destinul meu, în fine, moare.
Degeaba clipa tremură când viața pierde strălucirea;
Cui pasă că dispari în neant tu, uimitoare viețuire,
Ce ți-ai dorit nemărginiri și-ai pus în versuri nemurirea?!
Oricât ai fi de-ndreptățit, nu aștepta vreo prețuire;
E scris să fim durerii dați, așa cum este Răstignirea,
Căci omul e doar patimă și veșnică nemulțumire.

Ce tânăr sunt...

Ce tânăr sunt, Doamne, ce tânăr! Doar ce-am lăsat sfârșul din gură!
Descopăr Pământul și Cerul, și fac primii pași prin ogradă;
Vreau să arăt cât sunt de voinic, dar nimeni nu vrea să mă vadă,
Spunând că mi-e vremea trecută și-s deja o veche făptură.
Mă zbat, mă revolt, dure-nvăț, prin lume îmi caut scăpare,
Dar drumurile-s toate cu gropi, de oameni tribunele-s pline,
Niciunde un loc nu e liber, zadarnic scriu ce e cu mine;
Sunt condamnat, ca orice pungaș, fără vreun drept de apărare.
În larma mulțimii acerbe și-n țipătul de interese
Adevărul nu se ivește, neliniștea nu se aude;
Simțirea, virtutea sunt nule, trăirile mele sunt crude,
Iar idealurile-nalte sunt doar pervertit înțelese.
Ce gârbov sunt, Doamene, ce gârbov! Și nu am ajuns nicăierea!
Din veșnica-mi clipă-a pieirii, aștept resemnat Învierea!

Când va fi ziua...

Când va fi ziua mea din urmă, nu va cădea nico cometă,
Căci oamenii fără valoare nu tulbură, vai, Universul
În niciun chip, sub nicio formă, oricât de grav și-ar sfârși mersul,
Ci voi pleca pe neștiute spre țărmuri unde se regretă...
C-am fost un visător nevolnic, ce-a răstignit în chinuri versul
Și-a născocit, trădat de muze, o lume-ngustă, incompletă,
Nu-i un motiv de afirmare; stingerea vieții se repetă;
Vrând nemurire fără merit, primim, în schimb, exact reversul...

Despre sărmani nu se vorbește c-ar fi trecut, cumva, prin veacuri,
Nu bat nici clopotele straniu, stingerea lor este firească
Și, într-un fel, chiar așteptată să piară-n van ca niște fleacuri...
Prietenii cei buni îi uită și, cum l-e greu să-și amintească
De vreo trăire importantă, vor mediita vag la atacuri...
În timp ce peste huma sumbră vreo buruiană va să crească!...

Eu știu că drumul vieții...

Eu știu că drumul vieții pe care-l las e gol;
Nimic nu mă urmează, căci mi-e pustiu cuvântul
Și-n mina mea de gânduri sărac mi-e zăcământul,
Iar tristu-mi El Dorado un semn e de ocol.
Durei, fără-ncetare, mi-au ruinat avântul,
C-am tras edecul sorții pe cale de nămol
Și-n piept, rănit de ură, prin vremuri de pârjol,
Mi-au suspinat speranța și, aprig, simțământul.
Am plâns în anii tineri, dar nu m-am lepădat
Nici de credința `naltă și nici de poezie,
Căci le-am ascuns în suflet și-n dor adevărat,
Și ard și-acum în mine cu-a lor sfântă făclie,
Căci eu, bătrânul gârbov, port cugetul curat
Și, cu eterna-mi jale, pătrund în veșnicie...

Sonete din volumul *Împotriviri*

Penița mea...

Îmi public astăzi ultima mea carte,
Dar bucuria n-o să mă absoarbă;
Oricare zi mi-o fi de-acuma oarbă,
Că de nădejde nu voi avea parte.
S-or înnodea lacrimi mereu sub barbă,
Căci mă-ncrustez în renunțări deșarte,
Nu voi mai căuta rime aparte,
Lăsând ca vremea patima să-mi soarbă.
Îndurerat și pustiit rămână
Umilul loc ce-l ocupa discretă
Penița mea sărmană și bătrână!
A scris, a râs, a plâns, s-a vrut poetă
Să fie oamenilor la-ndemână
Și înspre nemurire o ștafetă...

Fac cunoștință...

Fac cunoștință iar cu neputința
Și sufăr pentru-a nu știu câta oară,

Când infinite-abuzuri mă doboară
Ca pe un imn de rea alcătuință.
Nu mai contez în chinuita țară
Și n-am spre viitor îngăduință,
Căci nu-s un îmblânzit în conștiință
Ca să exist în lumea literară.
Accept destinul omului ostatic
Silit să își renege existența
La voia unui interes zănatic.
Străluminându-mi singur existența,
Închid în suflet crezul meu extatic,
Unde nu mai pătrunde violența.

N-acuz...

N-acuz și nu găsesc trăirii vină,
Că nu mă mai seduce înserarea,
S-aștern în versuri toată revărsarea
Ce mi-a scăldat ființa în lumină.
De ne-nțeles pălește cugetarea
Și vraja verbului discret suspină,
Chiar muza mea îmi e ca o străină,
Că nu îmi mai aprinde-nfiorarea.
Dispar năvalnic amintiri suave
Și-mpotriviri ce s-au dorit rebele,
Că de tristeți sunt zilele bolnave.
Regret: pe cer sunt tot mai puține stele,
Iar idelurile prea firave
Și plâng tăcute visurile mele.

Un gând...

Un gând din tinerețe mă-mpresoară,
C-ar trebui să plec haihui prin țară,
Împins de-un dor și-o patimă anume,
Chemat de-o lacrimă imaginară.
Să las destinul meu să mă îndrume
Spre piscuri unde fantezia zboară,
Iar orice vis și faptă temerară
Își dăltuie contur și capătă un nume.
În viața grea parc-am săpat un munte,
Dat n-am desprins filonul de valoare
Și nu irump din amăgiri mărunte.
Trudind, arar nu am aflat eroare,
Căci n-am găsit spre înălțare punte,
Iar liniștea mi-a fost rătăcitoare.

...Oștirea-mi de cuvinte

N-aștept de la Putere decorații
Pentru atât de mult trudite file
Și nici de la Academii gentile
Distinse-aprecieri ori compensații.
Strădaniile-mi dacă-au fost utile
Îndureratei mele generații,
Mă simt într-ale Providenței grații
Și-nbold captez cât voi avea zile.
Mai dârz și aprig cugetu-mi vechează
Asupra țelurilor noastre sfinte
Și cu credință le voi sta de pază.
Doar pe-acest drum voi merge înainte,
Știind că mântuirea mă urmează,
Lumii de las oștirea-mi de cuvinte!

...Să vă răsculați!

Îmi doresc să pier împăcat cu mine,
Că mă vor ierta toți contemporanii,
Căci nu am știut să îmi jertfesc anii,
Spre-a mă-mpotrivi falselor doctrine.
Am putut să fug, de-au erupt vulcanii,
Dar n-am deslușit fapte asasine
Ce-au înfipt în veac, ca un mărăcine,
Ura port-drapel, stimulând tiranii.
Lume fără grai, oameni ai durerii
Prindeți-mă-n lanțuri, de mă judecați,
Dar să știți c-am fost lacrima tăcerii.
N-am lovit cu parul pe cei vinovați,
Însă-am făcut scrum minciuna puterii
Cu versuri aprinse – să vă răsculați!

Am regretat...

Am regretat amarnic a veacului trăire
Ce-a frânt sub carapacea-i ale visării zboruri,
Lipsind de libertate năvalnicele doruri
Și orice năzuință ori crez de izbăvire.
A răspândit în lume satanice decoruri
Și ura ca virtute în clipa de iubire,
Înfiorând de jale o-ntreagă Omenire
Lovită în ființa profundelor onoruri.
Cum să nu simți în suflet a vremilor năpastă
Care-a ucis ivirea îndemnurilor rare,
Mânjind cu violență simțirea cea mai castă!
Suntem proscriși de-a pururi: din cuget nu dispăre,

Oricât ne-ar sluji voia, urgia-aceasta vastă
Ce-o dăm, prin generații, să fie spre iertare.

Din lupta vremii...

Din lupta vremii ies în goană,
Căci sunt trădat de Timp și de Voință;
Mă țin-n loc un veac de neputință
Robit de o doctrină inumană.
Rămas infirm în crezuri și-n ființă,
Nu deslușesc în jur nicio icoană,
Nu știu cum să-mi ridic fruntea sărmană
Și nu-mi imaginez vreo chibzuință.
Simt cum în ne-nțelesuri clipa-mi pierde
Și-n cuget cum îmi bântuie uitarea,
Iar viitoru-i stins de-nvăpăiere.
Imensitatea, restrângându-și zarea,
Nădejdiile sunt toat-o sfâșiere,
Fiindu-mi inutilă-ntruchiparea!

O, visător...

O, visător cu lacrima sfioasă!
A fost ca nedreptatea să te-ajungă
Ca pe o făcătură nemiloasă.
Porți griji de om trecut prin viață lungă,
Dar inima ți-e de copil rămasă,
Chiar dacă-n piept tristețea te apasă,
C-atâtea rele vor să te străpungă.
Nu-ți iei răgaz să te gândești la tine
Și nici prilej nu dai lumii să plângă;
Doar cugetarea-n clipă te susține.
Scaperi lumini ca vraja să-și răsfrângă
În tot ce-i întuneric și suspine,
Iar din trăiri urâtul să se frângă.

Nu te-ndrepta spre mine...

Nu te-ndrepta spre mine, lingușire,
Cu sumedenii de salamalecuri,
Căci te vei amăgi doar cu eşecuri,
Lovindu-te de grea împotrivire.
Tu mi-ai servi otravă drept fursecuri
Și glorii adăpate-n înjosire,
Ca nu cumva să am vreo îndârjire,
Ci însumi să-mi trag chinuri la edecuri.
Cât ți-ai dori, cu vorbe-nșelătoare,

Să îmi seduci voința și onoarea,
Și să-mi prefaci puterea în trădare!
Ai vrea să-și schimbe cinstea-nfățișarea,
Iar adevărul să fie uitare,
În timp ce eu, poate,-mi voi da suflarea.

Catrene din volumul *Împotriviri*

Speranța mea n-are o limită de viață;
Îmi măsoar existența cu rostul nemuriri –
Nu mă opresc la mâine, am veacurile-n față;
Rebel cu viitorul, îl scot din legea firii!

*

Prin fapta mea mă nasc a doua oară
Și-mi recompun ființa după alte legi;
Implor virtuți ce-s hărăzite unor regi,
Spre-a suporta dureri care omoară.

*

Ai fost cu mine ca o fiară: haină, aspră, nemiloasă
Când m-amăgeai cu fericire și cu visări ne-nchipuite...
Dar te-ai pierdut de-a ta menire și mă tot ții pe lângă casă...
Azi te reneg, iubită viață, căci nu-mi lași zări nemărginite!

*

Mi-am trăit veacul, iar cântecul mi l-am spus,
Ce drumuri voi urma nu pot să-anticipez;
Nu-mi iau nicio revanșă, plec cu fruntea sus
Și cred că neființa mea o s-o-nviez!

*

Tot căutând un rost înalt ființei mele,
În permanență m-am aflat printre durere
Și n-am pătruns în taina marilor mistere...
Deși cu patimă-s înamorat de ele.

*

Rămâi cu mine,vie-mbărbătare,
Și-nvață-mă să uit, din suflet, rana,
Că spiritul mi-a cunoscut prigoana,
Iar nedreptatea încă mă mai doare.

*

Chiar de suport durerea, tristețea și prigoana,
Nu îmi permite viața să le accept urgia;
Surâd, de pot, cu lacrimi ca să desfid prihana;
Din noapte iau lumină, din zbucium – bucuria.

*

Nu vreau să port trufia de-a fi trăit un veac;
Prefer o viață scurtă, dar plină de victorii;
Ador nemărginirea și lupta; să atac!
Nu caut lânzezeala – vreau înălțare, glorii!

*

Veniți, veniți speranțe și năpădiți-mi viața,
Zburăți-mă-n văzduhuri peste trăiri nefaste,
Intrați cu mine-n luptă, într-a-nălțării oaste,
Să mă desprind de patimi, să vă-nfirip povața!

*

Mă-nalț din asupriri și silnicii barbare,
Iert veacul fără suflet și fapta de ocară,
Căci zbor în libertate din hâda închisoare;
Cu tomuri de speranțe mi-e inima usoară...

*

Mai scriu încă o carte despre această viață;
E ca o mântuire – un vis ce mă răsfăță...
Dar cine-n lume vede ce-i rău ori ce e bine...
Cum tot va fi uitată, o iau s-o-ngrop cu mine!

*

Din toiul nopții fur un ceas
Și înviez din somn de iască,
Dau sentimentelor iar glas
Și-aștept lumini să se ivească...

*

O strofă doar, atât prefer
Din inspirația divină
Și-mpodobesc un întreg cer
Cu revelații de lumină.

*

M-agăț cum pot de viață;
Mă-nvârt stingher prin piață,
Mai ocolesc un preț prea scump...
Și în neliniște irump!

*

Și când va fi, de mine, nici vântul să nu știe,
Presimt că Bărăganul, iubirea vieții mele,
Va face să suspine puzderia de stele;
Să mă-ngropați acolo, sub cerul din câmpie!

*

Mă voi întoarce-n Infinit, de unde-mi aduci firea,
Spre-a-mi limpezi neliniștea ce mi-a-nsoțit ivirea,
Să-Ți mulțumesc că Mă-Ai condus prin lumi nemărginite,
M-Ai primenit în revărsări și-n visuri împlinite!

Catrene din volumul *Confesiuni îndurerate*

Sunt o cărare pe Pământ
Ce urcă rostul unui veac;
Dau sens și luptelor avânt,
Cânt ne-ncetat; nu știu să tac!

*

Gândirea mea neliniștită
Am transformat-o-n apă vie,

O pun în inima lovită
Și moștenire-o las să fie...

*

Eu sunt fântâna din pustiu
Ce-așteaptă-un însetat să treacă
Spre-a-i oferi balsamul viu
Al dorurilor ce mă-neacă.

*

Din când în când cioplesc cu trudă câte-un bolovan
Desprins din zăcămintul spiritului visător;
Croiesc idei, captez lumini și hotărâsc liman,
În sfinte libertăți, acestui veac ucigător.

*

Din timpuri visătoare, ce-mi sunt demult uitate,
M-am ridicat spre ceruri cu gândurile mele
Ca să aduc în sufletele-ntunecate
Minunea vie a strălucirilor din stele.

*

Eu sunt un ram firav îndrăgostit de soare,
Ce florile-mi deschid târziu în primăvară,
Dar fructu-l îndulcesc din seve reci și-amare
Să se păstreze-n timp și cu aromă rară.

*

Am fost rănit în suflet și am mustit de jale,
Dar n-am pierdut curajul și n-am căzut din cale;
Nu m-a strivit durerea sub trista ei osândă,
C-am dat pavăză vieții credința în izbândă.

*

A pătruns neliniștea peste gânduri pure
Și mă arde ca un foc pus într-o pădure;
Voi pieri în vâlvătaii de nestinse rele,
Supărările vor fi visurile mele.

*

De-ar trebui ca viața să mi-o schimb,
Nu aș dori o soartă mai ușoară;
Doar veacului i-aș căuta alt nimb
Și l-aș muta-ntr-o epocă barbară...

*

De fericire viața s-a golit,
Căci am trăit o vagă libertate;
De gânduri și speranțe sunt lipsit,
Mă pierd din vis și din Eternitate.

*

Destinul meu, din teamă, de l-aș putea seduce,
Hoinar, în altă lume, ne-ntârziat m-aș duce;
Să știu că niciun diavol prin preajmă nu se-arată,
Să fug de cei ce-n viață nu poartă nicio cruce!

*

Eu sunt ființă, nu sunt vină,
Sunt chip și viață ce suspină;

N-am fost uitare nici plăcere,
Sunt doar speranță și durere.

*

Te chinuiești să-mi iei ființa, tristă arătare,
Dar nu știi ce să faci cu ea, căci eu rămân prin țară;
Deduc că veșnicia mea atât de mult te doare!
Te umilesc? Ei și? Doar nu e pentru prima oară!

*

Din nou, pentru a nu știu câta oară,
Iau nemiloaasa viață de la capăt;
Știu că mă târâi și pe drumuri șchioapăt,
Dar merită, oricât ar fi să doară!

*

Cât mi-este dor de frumusețe
Și de metafore nescrise,
Un veac să n-aud de tristețe,
Să mă-mbățați numai cu vise!

*

Trăit-am clipe grele de-a lungul vieții mele;
Au fost prea multe lacrimi și-n orice vis o rană;
Pe toate însă vremea le-a prefăcut în stană,
Le-a risipit ca fumul și le-a ivit parfumul.

*

De mine nu scăpați, dureri, în niciun chip;
Eu știu că disperarea-n voi se va prelinge,
Căci construiți iluzii din nisip –
Nemernicia voastră nu mă mai atinge!

*

Eu nu sunt al lumii sol de mângâiere
Spre-ai vesti iluzii ce o mulțumesc;
Port din tinerețe clipe de durere,
Mă-ntristează soarta-i și mă răzvrătesc!

*

Golit fiindu-mi chipul de lumină,
Îmi caut umbra tristă la sfârșit de veac,
S-o odihnesc din pribegia fără leac
Prin evu-n care nimeni nu se-nchină.

*

Lipsit de libertate, m-am împietrit în zbor
Și, rupt de înălțare, în gânduri sunt lovit;
Rămas infirm de visuri, nu vreau decât să mor,
Că-n veacul ereziei ciulini doar am rodit...

*

Pe-acest Pământ n-am viețuit degeaba;
Am plâns, am iubit, am lupta și-am învins;
Credința, visurile-mi sunt podoaba,
Las lumii gândul pur și dorul aprins.

*

Eu mă înalț din propria-mi durere,
Nu mă predau cohortelor de rele;

Le răstignesc în gândurile mele
Și mă visez pornit spre alte ere...

*

M-am împăcat cu mine și sufăr mai puțin,
Îl înțeleg pe-acela ce n-a visat, săracul,
Și dau crezare celor care-au trăit în chin,
Iertând pe toată lumea, dar niciodată veacul.

*

Încep o luptă nouă când se sfârșește veacul;
Nu hibernez în cuget, nu mor în miez de viață
Și nu blestem mileniul, cum suduie săracul;
Mă schimb pe mine însumi – la port, la gând, la față...

*

Opriți-vă idei fulgerătoare
Ce-mi amăgiți ființa ca un vis!
Când nu vă văd, când nu vă simt mă doare;
M-afund în gânduri și...m-apuc de scris.

*

Din risipirea de cuvinte îmi fac rug
Și ard înflăcărat iubirea-mi vie,
Jarul verbelor luminează din belșug,
Mă-mbăt cu aforisme și cu poezie.

*

Nu mă ucideți încă! Mai așteptați o clipă
Că-n lira-mi întristată visarea se-nfiripă
Și vin la poarta voastră să împlânzesc destinul;
Când dorurile-s stinse, lumea de jale țipă!

*

Când voi avea curajul să-nfrunt suprema trudă,
S-adun idei mărețe într-un șuvoi fierbinte,
Să ard în jarul vorbei nefericirea crudă
Și luptei- vâlvătaie eu să îi fiu părinte?

*

Durere, care îmi dai de câtva timp târcoale
Și vrei în neant definitiv să mă scufunz!
Eu nu mă las răpus de scopurile tale;
În nemurirea mea tu nu poți să pătrunzi!

*

Să nu cumva să credeți ce scrie Țărălungă;
El nu-și găsește locul în secolul besmetic,
Căci vrea credință-n lume și la iubiri s-ajungă,
Sperând, purtate de gânduri, într-un...Destin poetic.

*

În glia mea de vorbe speranța încolțește,
Dau roade-mbelșugate și-aprinsului răcoare;
Pădurea mea de visuri prin lumi se risipește,
Tristețea vieții trece și-omida faptei moare.

*

Cuvinte-naripate, metafore arzânde
Lăsați-mă în pace, nu-mi amăgiți trufia!

Virtuțile primite îmi sunt grele osânde;
O viață nu-mi ajunge, vreau însăși veșnicia!

*

N-am viețuit degeaba: am învățat să mor,
M-am răzvrătie adesea, am îndurat surghiun
Și dac-am strâns durere, vreau s-o prefac în dor,
Căci mi-am aflat menirea: iubire să vă spun.

*

Sunt scriitor amarnic-un Al de trei parale,
Mă las să-mi cunoști gândul ori să m-arunci din cale,
Căci am câte-o greșeală ori inima mea plânge;
Dar sfânt mi-e adevărul și-al vieții strop de sânge!

*

Când viața-mi stă să treacă, resimt elanul tinereții
Cum reaprinde doruri și sufletu-mi învăpăiază;
Alerg în plină stradă să intru-n lupta sfânt-a vieții
Și-adânc mă-nchin, Părinte, căci libertatea înviază!

*

Am așteptat revolta patruzeci și cinci de ani,
Acea minune pururi sfântă a unirii;
Ce lumea o renaște, scăpând-o de tirani,
Iar libertăți-i află calea nemuririi.

*

Va rămâne vacu-n care am trăit,
Ca un geamăt veșnic de durere;
Îndurarea n-a avut putere...
Îngerii vor plânge pân` la Asfințit!

*

Mă odihnesc pe-o brazdă de pământ
Și simt c-o taină din adâncuri mă recheamă;
Am cu strămoșii aprig legământ;
De-i voi trăda, atunci și viața-mi se destramă!

*

Prin satul meu nu-i nicio noutate;
E sărăcia tot la fel de mare
Și tot fără speranțe lumea moare;
E ordin să trăim...pe jumătate!

*

Eu nu mă vait când soarta-mi e-n prigoană;
Sunt luptător din spița mea sărmană
Ce-a dăinuit prin secole barbare,
Căci a avut doar Patria icoană!

*

Abia de-mi port prin lume suflet-mi, într-o carcasă plină de rugină;
Se prăbușesc în mine rimele, iar zâmbetele nu mă mai inspiră;
Nici în furtună aripi nu desfac când rănila în chipu-mi grav se-nșiră;
Doar sânger de speranțe și visări, că-s simplu muritor! Cumplită vină!

*

Am părăsit orbita unui veac, sedus de frumusețea altei ere
Și mă botez, ca-n unda unui lac, cu-n alt destin și cu o altă vrere;

Aprins de raza unei stele pure, implor iertate bunului Părinte,
Căci de ar fi chiar El să mă conjure, lumina ei m-atrage înainte.

*

Mă-ntreb, dar nu găsesc răspuns, de ce e drumu-atât de lung?
Cât l-am parcurs îmi e de-ajuns, la adevăr tot n-am s-ajung!
Mă uit la anii ce s-au dus – cu borne mari i-am luminat!
Am fost, mai sunt, rămân sedus de timpul care l-am urmat.

*

Desprins din grele asupriri, speranțe am cutreierat,
Să uit de viața-n care-am fost umilit și-ndurerat;
În lumina libertății m-am regăsit însă pierdut,
Nicio credință nu mai am, rostul meu a fost vândut.

*

Mi-a fost pe-această lume dat nicidecum speranța să-mi ajungă,
Limanul meu pe-acest Pământ se-ntinde ca o țară lungă,
Mănoasă-n gânduri și-n iubiri, căci bună-i ca o pâine caldă,
Dar gata-n clipe de restriți durerea aprig s-o străpungă.

*

Dator sunt să depun mărturisirea mea, sub jurământ,
C-am fost contemporan atâtor crime comuniste;
Acuz, desfid, mă bat, nu iau imaginile în mormânt;
Las semnul sfintei cruci pentru acele vremuri triste!

*

Lumina mea n-a răsărit, dar din suflet e desprinsă;
Prin galaxii de întuneric ghirlandă-și ia de gravitații,
Nici timpul meu nu l-am zărit, căci sunt o torță neaprinsă,
Dar ca un vis, arzând feeric, irump curând spre constelații.

*

În era-n care am trăit, noi singuri ne-am ales mormântul,
Nu ne-am opus din răputeri, noi înșine-am ucis cuvântul;
Nu-i de mirare că nu știm care e drumul libertății,
Prin sufletul pustiu și gol domnește teama, bate vântul!

*

Când plumbul îmi țintise tatăl în satul Cuza-Vodă,
Când cotele nu le predase, iar teroarea era modă,
Când gloanțele-au dus moarte răzvrătiților din Răcăciuni,
Îngerul meu, de-atunci, a plâns; eram otrăvit cu minciuni!

*

Încet-încet, n-am să mai scriu și nici n-am să visez. Încet-încet!
Nu voi avea ce doruri să mai chem, ce soartă să reneg. Nu voi avea!
Nimic din rostu-mi nu va dăinui, speranțe nu voi înălța. Nimic.
Încet-încet, nu voi avea nimic; nimic nu voi avea, încet-încet!

*

II- La capăt de drum aflat-am cine sunt?

„Străbătând, până acum, lumea mirifică a cugetărilor, s-au întâlnit vibrante gânduri, meditative cuvinte și aprinse dorințe care caută răspunsurile la neliniștitoare întrebări: De-s aici, de unde vin, de mă duc încotro merg, dacă-s azi voi fi și mâine, drumul meu ce rost avu?

Și oricât de insistente și directe au fost ori mai timid au știut să deslușească înțelesuri, toate străduințele abia de pot spune că doar au întrevăzut unele explicații, bâjbâind pe mai deprte după adevăr și mulțumindu-se cu incertitudini.

Să vrei a te cunoaște este un fapt meritoriu, dar numai a și reuși să o faci este o aleasă virtute. Pentru izbândă este nevoie nu doar de sinceritate și multă dăruire, ci și de adâncă înțelepciune. Trebuie să nu te ascunzi față de nimeni, mai ales față de tine însuși, să-ți judeci propriile fapte și să fii capabil de a renunța la amăgiri sclipitoare. Rațiunea trebuie să aibă discernământul de a te condamna pentru slăbiciuni, iar atunci când te ierți, să te detești.

Smulgând înțelesuri din lectura aforismelor prezentate, se pot deduce multiple fațete ale spiritului care mi-a urmat sensul de mers al vieții și care a împlinit voința unei demne conștiințe. Pot afirma că ispita existenței mele este cuvântul – poezia lui! Cuvintele au fost din totdeauna mândria mea, ele mi-au dat încredere, forță și speranțe, astfel că au dobândit asupra-mi depline puteri, încât am față de acestea un statut de supunere, înnobilit însă de admirație.

Relațiile cu armoniile slovelor m-au făcut să am tupilată în suflet o dorință nemărginită de viață, ea revărsând-mi în lume bucuria ca pe un entuziast îndemn, ca pe o tulburătoare simfonie. Desigur că am învățat să trudes, să iubesc și să contemplu; sunt un mugur de încredere și un ghimpe al durerii. Viața mi s-a desvăluit cuceritoare, pentru că am fost ajutat de gândurile mele neobosite, îndrăgostite de frumusețea sufletească.

Fiecare gând pe care l-am consemnat a desprins din mine fragmente de existență, eliberându-mi sufletul de neliniști, înălțându-mă spre idealuri și debarasându-mă de urât. A gândi mi-a fost datoria față de lume, încât în absența acestei eferescențe a spiritului nu mai simt că transmit bucurii și nu mai pot fi eu însumi niciodată. Modul în care am gândit, mi-am dorit a fi o chintesență a aspirațiilor de libertate și a unei permanente adversități față de nedreptate. Prin tot ceea ce scriam îmi da sentimentul că îmi conturez destinul cu grave îndoieli, cu valuri de neliniști și, parcă, neîndoielnic, cu veacuri de dureri.

Mi-am dorit să am puteri de spirit nemărginite, spre a putea oferi oamenilor o lume mai bună, despărțită de nedreptate și de întristare. În acest sens cred că îmi împlinesc existența atunci când mă confesez semenilor mei, când extirp suferințe și când descopăr, dincolo de efemerul meu, marile înțelesuri ale Necunoscutului Divin. Privind din acest punc de vedere, pot spune că aceasta îmi este conștiința: scriu!

Trebuie să mărturisesc că, adeseori, am scris cu trufia și cu emfaza de a învinge viitorul, cu speranța că voi asculta în somnul meu de veci cum gândurile mi se vor perinda prin veacurile trecătoare...Așa cum am spus încă de la început, am convingerea că am scris pentru a cuceri, pentru **a mă cuceri**. Frenezia mea de viață fiind-mi scrisul, prin el am descoperit puritatea trăirii, nădăjduind în supraviețuirea spiritului împresurat în virtuțile existenței. Atunci când nu scriu, îmi pare că sunt grozav de singur!

Am nădăjduit ca mica piramidă a vieții mele să fie cărțile pe care le-a înălțat truda, dăruirea, uneori chiar durerea. Cărțile în care am scris despre viață și lume vorbesc, în bună parte, chiar despre propria mea existență, ele dovedind o nemărginită dragoste față de semenii mei, căci în ele am spus rugăciunile sufletului, pentru ei m-am închinat.

Tocmai de aceea, am simțit nevoia să sparg cochilia *Eu*-lui meu spre a putea să mă eliberez de orgoliu, de amăgiri și de false succese, luptându-mă cu el să-l stăpânesc spre a nu mă contopi în vâlvătaie de patimi. Sunt convins că am putut împlini ceva demn, mai ales de a scrie, numai evadând din sinea *Eu*-lui meu; am întâlnit lumea adevărată, bunătatea, credința.

Fugind de înșelarea *Eu*-lui meu, mi-am deschis tainele sufletului pentru iubirea față de uimitoarea minune care îmi trimite gândul în Univers – **Viața!** Acestui miracol i-am închinat cele mai învăpăiate arderi ale cugetului, încât din cele 12.221 de cugetări și aforisme concepute, mai mult de o mie dintre ele se referă direct la viață sau fac referire la aceasta, iar în alte scrieri am adăugat unele reflecții ca semn al unei intime adorații.

Îmi place să provoc viața, s-o cercetez, s-o domin, să o contempul, dar și să-i iubesc încercările prin care trece, chiar și amăgirile ei. În arhitectura spiritului meu chipul vieții a avut întotdeauna un loc pe frontispiciu, inspirându-mi faptele, ideile și izbânzile, ferindu-mă de amăgiri, purtându-mă spre izvoare de adevăr și de înălțare, oferindu-mi demnitate.

Atunci când umbre dureroase au urâtit aura de măreție a vieții, m-am întristat și am disperat, dar tot ea m-a învățat să îndur, să nădăjduiesc și să găsesc remedii pentru a izbândi către lumină. Viața nu m-a trădat niciodată, m-a iubit, m-a alintat cu idealuri și cu bucurii, iar atunci când am fost lovit de suferințe, a fost de aceeași parte cu ființa mea, fiind amândurora o aceeași zămislire și duh de iubire.

Din aforismele prezentate se poate deduce ceea ce am simțit și gândit, cum am fost, cine sunt, ce menire m-a îndemnat s-o urmez. Pentru că am slujit-o cu credință, viața mi-a oferit ceea ce mi-am dorit. De-am fost bun sau mai puțin valoros, activ în societate ori indiferent față de răutățile lumii, responsabilitatea în înfăptuiri și iubirea de adevăruri, și de virtuți m-au încurajat să-mi conturez existența cu demnitate.

Toate acestea m-au făcut să nu tânjesc după laude și glorie, să nu fiu ademenit de tronurile puterii și nici de lăcomia de avere. Am preferat să-mi știu cugetul bogat în oferte și în idei, iar sufletul iubitor de virtuți și de oameni. Mărturisesc, precum într-o taină a rugăciunii, că în această existență sufletul mi l-am vrut însetat de iubire, iar cugetul neliniștit a ținut nemurirea. O viață fugară nu îi este îndeajuns!

Aceasta este drama pe care o resimt! Pot spune că sunt un veșnic nemulțumit, căci marea împlinire a vieții nu s-a petrecut și nu se va săvârși niciodată! Da, mi s-a dat ceea ce mi-am dorit, dar și numai cât am meritat! Dorințele mi-au surâs, visurile au scâncit!

Astfel, pot afirma că mă cunosc, că sunt un om obișnuit al acestei lumi, împresurat de înfăptuiri, de bucurii, de idealuri și de visuri care au dat sens și măreție vieții; o dragoste înălțătoare și infinit de frumoasă! De ea nu pot să mă despart niciodată!

După fericirea unei vieți îndelungi, înțelepciunea descoperă că, de fapt, este înspăimântător de scurtă! E ca o prăbușire în genuni! Idealuri semețe și virtuți seducătoare, idei fecunde și frumuseți neînchipuite, cât și iubiri profunde se vor stinge încet, spre a se prăbuși în haosul neștirii. Cum să nu înțeleg, cum să nu regret Timpul care și-a început implozia, despărțindu-mă de miracolul existenței! Sunt și eu supus, precum semenii mei, unei cumplite barbarii a naturii.

Am trăit sublim spre a pieri îndurerat! Și totuși despre viață, așa cum este ea, încântătoare și încununată de măreție ori prea îngrijorată și păgubită de împliniri, am o profundă afecțiune, ea fiind cea mai atrăgătoare minune pe care o trăiesc cu uimitoare intensitate!

Slujind-o cu abnegație, viața mi s-a desvăluit ca fiind o zestre a Divinității, fericindu-mă că am existat! „

*

Ar mai fi oare ceva de spus după atât de multe idei nesecate de neliniști, de însigurare ori de clipe de entuziasm?

Parcurgem viața încrezători ori îngrijorați, feriți de rele sau năpăstuiți de suferințe, dar nu știm, în cele din urmă, de ce suntem supuși unor neînțelese rosturi. Ne zbatem să ne eliberăm de supușenia ce ne domină ori, din contră, ridicăm brațele, predându-ne unor obscure voințe...

Când trebuie să părăsim iureșul vieții, ne întrebăm, nu atât de ce nu am putut fi învingători, ci de ce a trebuit să ne chinuim, să ne zbatem și să suferim. Ce Soartă potrivnică hărăzește omului o asemenea existență?

Un răspuns mulțumitor nu-l vom afla, poate, nicidată. În lucrarea mea *Îngândurări*, manuscris, m-am amăgit cu o explicație oarecum dezarmantă, transpusă în următor poem:

*

De ce Destinul e-o-ntrebare...

Cărunț, bolnav și singuratic, uitat de oameni și de vreme,
Își portă gândul șovăielnic spre închinările supreme,
Doar o afla ce rost anume avu-n această existență
Unde tronează răutatea și greu îi opui rezistență.
Din fragedă copilărie năpăstuit a fost în suflet
De prigoniri, de chin, de teamă ce îl lăsau fără răsuflare,
Îi schingiuiă visele scumpe și idealurile pure,
Ca-n locul veșnicei speranțe dezamăgire să îndure.
Se-ntreabă trist și cu revoltă: **De ce există suferință**
Și îi e dat dat omului unic s-o poarte ca pe o sentință?
A cui, a cărei mare fală a hotărât această vrere
De-a implanta-n orice ființă demonul crâncen al durerii?
De ce în lume este haos când Universul-i armonie,
De ce Destinul e-o-ntrebare al cărei răspuns nu se știe,
Iar toată zbaterea trăirii să nu aibă nicio menire,
De-ajungi să nu-nțelegi ce-i viața, părând c-ar fi o rătăcire?!

*

Acum, când lungul drum al vieții zărește, nu prea departe, un sfârșit de secol, întrevăd totuși că o viguroasă conștiință, aceea a învingătorului, mă atrage, mă absoarbe de partea ei și nu mă lasă pradă dezarmantelor iluzii și neîmplinirilor ori erorilor de libertate ce chinuie orice existență.

Chiar dacă, cel mai adesea, cuvintele versurilor au lăsat să picure lacrimi de neputință, de nedreptate și de suferință, nu înfrângerea a fost motivul, ci imboldul de a încrusta adevărul trăirilor, a faptelor reprobabile și a credințelor desconsiderate. Am scris astfel pentru că așa am văzut, simțit, reacționat. Și nu a fost deloc ușor deoarece nu întotdeauna manifestarea răului este concretă, vizibilă, directă.

Cel mai adesea se infiltrează în acțiuni generale, în fapte de laudă și în idei frumoase, încât ai nevoie nu doar de mare atenție și putere de discernământ, ci și de timp, de libertate și de credință în idealuri înălțătoare. Versurile folosite le-am dorit a fi virtuți de viață și de adevăruri, credințe și speranțe, ci nu jocuri de cuvinte și metafore căutate ori secvențe de saloane și ode zâmbitoare.

Că am reușit sau nu să spun ce a trebuit și când era de așteptat, precum și modul în care am făcut-o, sunt îngrijorările mele de totdeauna. Nu geniul este regretul pe care îl am ca împlânzitor de cuvinte, ci insuficiența puteri de observație, obiectivitatea și curajul de a mă afla în iureșul evenimentelor. Bune ori indiferente, sublime sau fade ori chiar lipsite, poate, de pulsații interesante, versurile pe care le-am expus mi-au dat sentimentul că nu am fost orb de conștiință, amorf în cuget și sec în suflet. Tocmai de aceea sunt un om fericit că mi-am putut face auzit glasul ideilor care mi-au entuziasmat existența.

Pentru cine vrea să audă, sunetele emise se adresează mai întâi inimii pentru a atenționa cugetul că poate fremăta de interes și cunoaște tainele de suflet ale unui om îndrăgostit clocoritor de adevăr, de libertate și de minunile vieții.